

BAHAR

Bahar tadı

Bu senede bahar geldi. Bahar havasının insana verdiği rehaveti özlemişim Hafif yorgunluk. Bol esneme. Omuzlarda ağırlık. Gezinme isteği

Olsun baharın her şeyinden memnunum. Tabiat nasıl kış uykusundan uyanıyorsa, toprak ısınıyor uyanmıyorsa, toprak ısınıyor uyanıyorsa.

Velhasıl baharın tadında doyum olmuyor.

Baharı birazda şiirler sevdendir. Baharı şiirler ile severiz. Ah o bahar şiirleri ne zengin, ne arı, ne duru, ne hafif ne ılık. Tıpkı baharlar gibi Herkes baharı şiirle anlatır. Anlatırda yazarda. Doğrusu bahar şiiri kolayda bahar yazısını yazmak zordur.

Yine geldi bahar diye başlayan şiirler

Baharın tadını çıkaran şiirler

Baharın doyumuna varamayan şiirler

Baharı müjdeleyen şiirler

Baharı öven şiirler

İlkbahar yeni dostlara (dostluklara) benzer. Heyecan verir. Tatlı ve cazip gelir. İlkbahar eski dostluklara benzer bıraktığı tatlı anlar gelişimi özetir.

Bahar bu defa geldiğini ayan beyan gösterdi. Yağmurlar bahar yağmurlar bahar yağmurları oldu. Ağaçlar çiçek almada şaşırmadılar. Sıcaklar gelişinde acele etmedi. Meltem tabiatını işledi. Bulutlar güneşi gizlediler ağladılar yere sağnak sağnak indiler. Güneşi gösterdiler nem yüklü bitkiler duaya durdu. Toprak cömert, ne gizlediyse bağrında hepsine izin verdi. Her nebat aslına uygun dünyaya yeniden doğdu. Sular berrak, akıcı, çağlayan, doyumsuz. Kuşlar telaşla uluyorlar. Yuva kurma telaşını kuşların aceleci uçuşlarında ortada. Canlılar kıpır kıpır. İnsanlarda alacaklarını almış olmalılar ki koştular kırlara, çimlere, yeşilliklere, vadilere

Kelebekler

Saflığı temizliği en güzel kelebekler anlatır. Çiçekler anlatır. Meltem anlatır. Bunlar olmadan bahar olmaz. Varsa da bahar denmez. Hele kelebekler hele kelebekler

Baharın kelebekleri olurdu. Baharda en çok kelebek peşinde koşardık. Kanat çırpırlardı pırıl pırıl uçarlardı oraya buraya. Yakalamak ne mümkün. Kondukları çiçeklere usulca yaklaşıp

adeta atlardık üzerine uçuşurken kollarımızı açar tutabilmek için el çırpardık. Dümdüz çayırlarda kelebek tutacağız diye koşuşur dururduk.

Rengârenk olurdu kelebekler. Kırmızı, alacalı pembelisi, mavi beneklisi, çizgilisi, siyahlısı.

Her renkten, her türden benek benek olurlardı. Çiçeklere yönelir, konar gibi yaparlardı. Ah o kanatlar pırpır açılan kapanan kanatlar. Gündüz kelebek kovalamaca. Kelebek gibi kanat çırpamak. Uçmak, ova- dere- tepe uçmak, ne varsa üstümüzden geçmek tepeden görmek, içimizi kıpırdatır da o hafiflikte koşardık peşinden dolaşırdık. Çayırlara koşardık yeniden

Kelebekler çeşit olunca seçerdik. Bozanca arkadaşlarla anlaşılmaz kavgâ her birimizin sevdiği renkler desenler ve kelebekler olurdu kırmızı nokta beneklisi severdik. Havada olan edişleri içimi kıpırdatırdı. Tutmak imkânı varsa üstüne binip uçmak isterdim kim istemez kelebek olup uçmayı. Çiçekten çiçeğe konmayı. Bahar esintileriyle dalgalanmayı. Uçsun bucaksız maviliklere dalmayı. Özgürce danışmadan, karışmadan.

Kelebek yakalayınca iki avucumuzun içine alırdık. Avucumuzda kanatlarını kapatıp öyle kalışları, merhamet dileyişleri, sıkarsan ölüşleri, açarsan kanat çırpıp kaçışları uçuşları. Yaşaya yaşaya öğrendiğimizden olmalı ne sıkışmalarımız nede kaçmasın diye gevşek tutularımız. İki avucumuzun içinde dikkat kesilerek yuva yapışımız, saklayışımız. Şimdilerde insanı idare etme sanatının kelebekler avucumuzdayken öğrenişimiz. Yaşamın sırrının merhamet oluşunu kavrayışımız. Bir Bilge yüreğiyle özmüzü hizaya getirişi

Bizim çocukluğumuzda kelebekler hayalimizin kapılarını açardı. Sihirli anahtardılar sanki. Ya kelebek peşinde koşar yorulur, hayale dalar veya kelebek peşinde koşmayı düşünür hayale dalardık. Ne dünyalara götürürdü bizi o nazik yaratıklar. Gönlümüz kelebek olur uçardık seçtiğimiz dünya üzerinde. Dolar, konardık sevdiğimiz mekanlara uğrar geçerdik sevdiklerimizin yanından. Hiç mi hiç inmek istemezdik yer yüzüne.

Gökyüzü hoştu, kısıtsızdı, serbestti alabildiğine. Alabildiğine bize aitti. Ama yer yüzü orda insanlar vardı. Yapma etmeler vardı. Kurallar vardı. Sıkan nice şeyler vardı.

Kelebek olup uçmak isterdik vesselam. Bir kaçıştı. Hayal dünyamızın, çocukluğumuzun toz pembe renklerine, tabiatın kırın birbir renklerini katar, uçuşan, koşan küçücük yaratıkları dünyamıza alır öylece yaşardık.

Çocukluğumuz da kelebekler çocuksu dünyamızın yaratıcılarıydı. Verdiği o hazlar şimdi özümüzün derinlilerinde kanat çırpıyor ama bir türlü ona koşamıyor, ulaşamıyoruz.

Belki başka çocuklar başka şeylerle açıyorlardı iç dünyalarının kapılarını. Belki başka şeyler iç dünyalarını dolduruyordu. Ama kelebeklerin çocuksu gönlümüzü örüşü, dolduruşunu hiçbir şey yapamazdı. Var ettikleri dünyayı şimdi neyle doldursan doldur dolmuyor. Ve o dünya var olan , yaşanan dünyanın bir provasını yaptırmış bize. Bugün zengin bir dünyam, yaşama sevincim varsa, ilk hazlarını, denemeleri kelebekler tattırdılar.

Bugün bir bahar günü olan bugün ta derinlerde duyduğum bir hasretle kelebek görünce, çocukluğumdan kırıltılar duyarım diye kelebek görmek niyetiyle kırlara gittim. Koştum, dolaştım, aradım, durdum. Bulamadım, yaktılar, görünmediler, onları anarken fark etmediğim doğaya bakınca kelebeklerin pır pır üzerinde uçtuğuları, kondukları çayır, çimen, çiçeklerinde göremedim. Onlara yoktular. Ama ben vardım. Yaşıyordum. Yaşıyordum ya bende de bir şeylerin yok olduğunu anladım anladım ve ürpererek dünyama, mücadeleye edemediğim dünyaya geri dönerken gözüm dokuverdi.

Mart

Baharın habercisi Mart. Martın habercileri de cemreler. Bir,iki,üç derken, havaya,suya, toprağa derken Mart geliverir.

Mart habersiz giriverdi. Derken üçü, beşi oldu. Mart ayların en uzununu derler. Bakalım hayırlısı. Mart oynak aydır derler. Ne yapacağı belli olmaz kabilinden. “Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır.” Acımasızlığı marta yakıştırılır.

Esasen her aya yakışan atasözleri, deyim, tekerlemelerimiz var. Biri bulsa da bir hazine mikyasında sözler. Biri bulsa da, derlese de değerlerimizce yeni nesil kuşaklar ile buluştursa

Atasözü, deyim ve sözler mesela;

Mart ayı dert ayı,

Mart çıkmadıkça dert çıkmaz,

Mart dokuzunda çıra yak, bağ buda,

Mart havası sanki, mart içeri, pire dışarı,

Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırır gibi

Birde ayların sembolleri vardır. Bir şeye benzetilir, bir şeyle anlatılırlar. Canlılardan sonra Aylar en güzel tasvir edilen vakalar. Zira ayların malzemeleri çok. Her ay ayrı bir dünya, ayrı coğrafya, ayrı yaşam, ayrı duygular.

Her ay bir çiçekle anılır, tasvir edilir. Martın çiçeği çiğdem. Çiğdem aşık eder kendine. Çiğdeme derdini dökerler aşk yükü çekenler. Ve çiğdem baharı muştuladıkça gururlanır adeta. Kendini baharın ilk çiçeği görmeye çabalar. Çiçeklerin alması sanar.

Her ay bir hayvana, canlıya benzetilir. Martın canlısı kumrular, birde kediler. Kediler bu ayda bütün asaletini gösterirler. Kumruların yurdu saçaklar, kedilerin ki kuytular. Hayvanlarda edebi kedilerde görürüz. Ondan olmalı, insana bile teşmil edilir.

Ya leylekler. Leylekler Martta gelir. Güzün bıraktığı yurduna, yuvasına, ovasına.

Mart ılık ve oynak biraz soğuk, biraz sıcak, biraz da sinsi, aldatan kadın gibidir mart. Meltem dul kadına benzer. Aldatır. Çeker kendine gevşetir. Ardından ah ettirir. Martın sayılı günlerini atalarımız onun huyunu bildiğinden sayarlar.

Martla bahar yağmurları gelir. Baharda yağmurlar gök gürültülü, şimşek çakışlı. Kara bulutlar. Çökmeden gölgemi çöker kararır ortalık. Sis, pus çabası Mart ısıtırken üşütür. Buna aldanan erken çiçek açan ağaçlar yanar. Martın serin, soğuk, yağışlı geçmesi çiftçilerin tecrübeleri söyler

Mart dalgalı geçer. Efkârlanan gönül gibi.

Martın ısıtan günlerine güven olmaz demiş atalar. Kışı adam akıllı ötelemeyen martın çaresizliğidir bu hal. Azıcık ısıtır, çokça üşütür derler ona. Terk edilen Kışlıklara yeniden büründürmek onun marifeti.

Martı severim. Adam gibi ay ne huyu varsa ortada. Birde baharın sancılarını çekişi ve de merhaba deyişi, tabiatın hayvanatın. Vede fidanların toprakla buluşması. Bay birazda huysuz. Tam bayram

Ram havası. Nevruz bayramında Martın tam ortasında. Bir yanda doğa, bir yanda insan. İkiside merhaba demedeler. Hoş geldin bahar demedeler.

Nisan

Nisan yağmurları ile ünlüdür. Birde meltemi. Bahar dalgasına devam eder. Hele şakası. Şakanın adı bir nisan. Her bir nisan gelince şaka bekler insan. Tekin olmaz bu şakalar. Yürek hoplatır. Ne heyecan duyuyorsa ondan vurulur. Aslında bir nisan şakaları başka dünyalara davettir. Olmazları oluruna olurları olmazlara çevirendir. En tatlı olanlarıda sevgi, mutluluk üzerine

Nisan geldiğinde kıştan kurtulduk diyemeyiz. Aprılın beşi. Kariyi kazana koyan... Ötekileri. Her yöreden nisan kışlarına denir. Nisan isimler verilir. Kış dedimse Nisan yağmurları yani

Bahardan bir gün. Aylardan nisan. Hava açıyor kapıyor. Yüklü bulutlar yağmurlarını indiriyor.

Kim dedi, nasıl dedi. Nisan yağmurları keşfedildi. Nisan yağmurlarının bereketi, rahmeti, hikmeti.

Aslında Mehmet Akif nisan yağmurlarını Çanakkale şehitlerine göklerde tavan yapar. "Nisanı türbene çatsamda tavan"

Demek nisan yağmurlarının altında bulunmak ıslanmak damla damla tene dokunuşu yaşamak insanı nerde kılıyor nerelere götürüyor. Demek nisan yağmurları bereket ve nispette nasip. Demek nisan yağmurları bir dua ıslaklığı demek. Nasip olurda nisan yağmurlara yakalanırsanız kaçmayın, sığınmayın bir yerlere. Dalın altına. Bol bol ıslanın. Rahmet, bereket,

hikmet yağsın üstüne ıslatsın teninizi temizlenin hem teninizi hem duygularınızı hem yüreğinizi. Ruhunu nisan yağmurları ile arındır, insanlığı arındır.

Nisan yağmurları deli dolu dolu dolu her damlası. İnerler yere bardaktan boşanırcasına. Çatılardan oluk oluk akar. Pınarlar fışkırır. Dağların karı pınarlara hücum eder. Toprak doyarda doyar. Şairlerde çiftçiler gibi nisan yağmurlarına hayran kalır. Derler ki suyun en saf hali nisan yağmurlarıdır.

Nisan yağmurları tabiatla bir yana dursun duyguları temizler. Aşk iksiri aşılar bedene. İliklerine kadar inerken gönle dinginlik serper

Nisanın bizim çocuksu dünyamızda, unutulmaz bir hediyesi var. 23 Nisan. Ankara bozkırların yeşile çiçeğe boyandığı ılık ve esintili bir günün bu topraklarda her çocuğun kelebekleşeceği günün adı. Geriye çocuksu sevinçler yanında okuduğumuz 23 Nisan şiirin bir parçası kaldı.